

DOI ROMÎNI ÎNCHID
LA 30 SEPTEMBRIE 1987
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DIN IRAKLIO (CRETA)

CRITICĂ
Dimo Karaiani

GRECIA - ZIARUL «DEMOCRAȚIA»
8 Octombrie 1987

«MUZICĂ DE CAMERĂ
SURPRIZĂ!»

Faptul că am întârziat să public impresiile mele pentru concertul de muzică de cameră din 30 sept. în biserica «Sf. Marcu» s-a datorat mării încărcări sentimentale care avea nevoie de timp de sedimentare.

Intradevar timpul scurs a mărit în noi sentimentul de încărcare și de înălțare spirituală datorată acestor doi minunați artiști în sfere muzicale, care cunoscând adevărul înalțelor valori muzicale ne-au mărit setea de muzică.

Concertul renumitei soprane Ioana Ungureanu și a maestrului pianist Dimitrie Vintilă – strălucit interpret după cum îl caracterizează și presa străină, a fost unul din strălucitele momente ale Festivalului de Vară din Iraklio (CRETA):

Vom încerca în puținul spațiu ce-l avem (oricât am scrie este puțin) să descriem marele momente-ore-zile pe care ni le-au oferit acești doi artiști.

Maestrul Dimitrie Vintilă ne-a condus în lumea muzicală cu un minunat cuvânt liric, ce ne-a permis să lăsăm spiritul liber la mîngîierile fiecărei note, apoi colaborarea perfectă, perfecta unire sentimentală ne-au uimit. Aveam în fața noastră doi adeverați artiști.

Intr-adevar erau doi. Noi aveam însă o imagine, un

fapt, un spirit în două trupuri – o colaborare perfectă în toată marea ei.

Concertul a fost împărțit în două părți. În prima parte artiștii ne-au adus aproape de mitologia Greciei Antice, așa cum a inspirat ea pe marii artiști italieni din Sec. 16-18.

Minunata voce a sopranei și strălucita prezentare scenică a celor doi artiști ne-au purtat de la marelui Monteverdi la stilul venet al lui Vivaldi, de la lirica și încărcarea sentimentală a lui Piccini, Cimarosa, Cherubini și Bellini pînă la marele Verdi. Cei ce au avut norocul să trăiască în biserica «Sf. Marcu» aceste momente au multe să ne spună despre prezențele reînviată de vocea sopranei Ungureanu și interpretarea lui Vintilă.

Pasiunea, eroismul, dragostea, agonia, durerea conturate în imagini vii, minuțios construite de cei doi mari interpreți.

Parte a doua – lucrări din muzica românească (cei doi artiști sînt de origine română), compoziții de Ștefănescu, T. Ciortea, Brediceanu, Popovici, Enescu și alții, a fost pentru noi o nouă încîntare. Ipnotizați, ne-am lăsat conduși de cei doi artiști pe drumurile poporului, acolo unde viața devine cîntec. Tonul popular simplu, bucuria de viață naturală, bucurie populară, curatul patos al dragostei, ironia fină, căldura și dragostea omului simplu au umplut sala cu bogatia de sentimente ale poporului, conduse nemaipomenit de minunata interpretare a sopranei și a jocului unic al maestrului-pianist.

Nu am înțeles cînd a trecut timpul – într-adevăr s-a terminat?!

Cine poate spune cînd se sfîrșește frumosul?..

Aplauzele au fost o aruncare de porumbei peste capetele celor doi «inițiați». Noi cei din «Sf. Marcu» am rămas vrăjiți, și se pare că va dura mult...

8 octombrie 1987
ziarul «Democrazia»